

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 756/05
02.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Snežanom Medenicom, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela teškog dela protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi sa članom 195. stav 1. KZ RS, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i branioca optuženog - advokata AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu K.br.207/01 od 04.02.2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu odredbe člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca - advokata AB, na dan 02.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbe branioca optuženog AA u pogledu odluke o kazni, a po službenoj dužnosti u pogledu pravne ocene dela i mere bezbednosti PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Novom Sadu K.br.207/01 od 04.02.2005. godine, tako što Vrhovni sud Srbije radnje optuženog AA opisane u izreci prvostepene presude, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, pravno kvalifikuje kao krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 297. stav 2. u vezi sa članom 289. stav 1. Krivičnog zakonika („Sl. glasnik RS“, br.85/05 od 06.10.2005. godine), za koje delo ga OSUĐUJE na kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine i 6-šest meseci i izriče mu meru bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od 1-jedne godine i 6-šest meseci, računajući od dana pravnosnažnosti ove presude, s tim da se vreme provedeno na izdržavanju kazne zatvora ne uračunava u vreme trajanja ove mere.

Žalba Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu ODBIJA SE kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu K.br.207/01 od 04.02.2005. godine, optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela teškog dela protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi sa članom 195. stav 1. KZ RS, za koje delo je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine i šest meseci.

Istom presudom, na osnovu člana 68. OKZ, optuženom je izrečena mera bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od dve godine.

Optuženi je obavezan da na ime troškova sudskog postupka plati sudu iznos od 75.520,00 dinara, u roku od 30 dana od dana pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja, a oslobođen je plaćanja sudskog paušala.

Oštećeni je radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva upućen na parnicu.

Protiv ove presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Novom Sadu zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud preinači pobijanu presudu tako što će optuženom izreći zatvorsku kaznu u dužem vremenskom trajanju;

- branilac optuženog AA – advokat AB zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili da prvostepenu presudu preinači u pogledu odluke o kazni i optuženom izrekne blažu kaznu. Istovremeno je predložio da o sednici veća budu obavešteni optuženi i njegov branilac.

Branilac optuženog podneo je i odgovor na žalbu Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu, sa predlogom da se žalba javnog tužioca odbije kao neosnovana.

Republički javni tužilac u dopisu Ktž.br.898/05 od 19.05.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i prvostepenu presudu preinači tako što će optuženom izreći kaznu zatvora u dužem trajanju, te da odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog.

Vrhovni sud Srbije održao je sednicu veća u smislu odredbe člana 375. ZKP u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca - advokata AB i odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, pa je po razmotrenju spisa predmeta i prvostepene presude, po oceni žalbenih navoda i navoda odgovora na žalbu, imajući u vidu i predlog Republičkog javnog tužioca, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje Vrhovni sud kao drugostepeni ispituje po službenoj dužnosti, shodno odredbi člana 380. stav 1. tač.1. ZKP.

Prvostepena presuda ne sadrži ni bitne povrede odredaba krivičnog postupka, koje se, prema navodima žalbe branioca optuženog, ogledaju u nejasnosti i protivrečnosti razloga o odlučnim činjenicama, koje se odnose na mesto kontakta vozila i pešaka i brzine kretanja vozila i pešaka neposredno pre ostvarenja kontakta. Mesto kontakta vozila i pešaka kao i brzina kretanja vozila i pešaka utvrđeni su iz nalaza i mišljenja Instituta „Kirilo Savić“ u Beogradu, koji je dat na osnovu uporedne analize položaja i pravca pružanja oštećenja na putničkom vozilu kojim je optuženi upravljao kritičnom prilikom i povreda koje je oštećeni zadobio, te načina ostvarenja kontakta vozila i oštećenog. Da bi na pouzdan način utvrdio sve navedene okolnosti, prvostepeni sud je odredio ukupno četiri saobraćajno-tehnička veštačenja, pa kako prethodna tri nije uspeo da usaglasi u delu koji se odnosi na brzinu kretanja pešaka – oštećenog OO i brzinu kretanja vozila optuženog, prvostepeni sud je naredio četvrto veštačenje koje je na osnovu pravila struke dao Institut „Kirilo Savić“. Iz spisa predmeta vidi se da su svi nalazi i mišljenja sudskih veštaka saglasni u delu koji se odnosi na mesto kontakta vozila optuženog i oštećenog kritičnom prilikom, i u svemu se navodi da je oštećeni nailazio sa desne strane gledajući iz pravca kretanja optuženog. Kako se, prema tome, nesaglasnost prethodnih veštačenja ogleda samo u delu koji se odnosi na brzinu kretanja pešaka – oštećenog OO i brzinu kojom se kretao optuženi, koja je otklonjena superveštačenjem Instituta „Kirilo Savić“, to su neosnovani žalbeni navodi branioca optuženog da prvostepeni sud nije na nesumnjiv način utvrdio odlučne činjenice.

U žalbi branioca optuženog ukazuje se i na postojanje protivrečnosti izreke presude i razloga sadržanih u obrazloženju, koja se ogleda u tome što je u izreci navedeno da je optuženi usled alkoholisanosti bio nesposoban za bezbedno upravljanje putničkom motornim vozilom, dok je u obrazloženju konstatovano da je utvrđena koncentracija alkohola u krvi kod optuženog uticala na smanjenje njegove sposobnosti da bezbedno upravlja putničkim vozilom, ali ne do stepena bitnog. Po nalaženju Vrhovnog suda, prvostepeni sud je o alkoholisanosti optuženog i njenom uticaju na nastanak saobraćajne nezgode dao iscrpne razloge, iz kojih proizlazi da je upravo dejstvo alkohola u krvi od 1,219 promila uslovalo kod optuženog smanjenje oštine vida, pažnje i koncentracije, a što je dovelo do smanjenja njegovih sposobnosti da bezbedno upravlja putničkim vozilom ali ne do stepena bitnog, pa je kao takva osnovni uzrok nezgode, tako da su žalbeni navodi i u ovom delu ocenjeni neosnovanim.

Žalbom branioca optuženog osporava se pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja i ukazuje da nisu na nesumnjiv način utvrđeni mesto kontakta vozila optuženog i pešaka, brzina kretanja vozila kao i brzina kretanja pešaka. Međutim, ovakvi žalbeni navodi su neosnovani, jer je prvostepeni sud izveo sve potrebne dokaze i njihovom pravilnom ocenom potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje. Iz nalaza i mišljenja Instituta „Kirilo Savić“, prvostepeni sud je utvrdio da se oštećeni kretao i to sa desne na levu stranu kolovoza van obeleženog

pešačkog prelaza , te da se u trenutku kontakta nalazio u levoj saobraćajnoj traci desne strane kolovoza gledano iz smera kretanja vozila optuženog, pri čemu je bio udaljen najmanje 6,5 metara od desne ivice kolovoza. Iz istog nalaza i mišljenja utvrđeno je i to da je brzina kretanja vozila optuženog u trenutku kontakta iznosila najmanje 70 km na sat a brzina kretanja pešaka, imajući u vidu način kontakta i oštećenja nastalog na vozilu, najviše 6,2 km na čas, te da je optuženi mogao zaključiti da se pešak može naći na putanji kretanja njegovog vozila kada je pešak bio udaljen najviše dva metra od desne ivice kolovoza i kočenjem je mogao zaustaviti svoje vozilo ispred mesta kontakta. Imajući u vidu navedene činjenice kao i utvrđenu alkoholisanost optuženog od 1,219 gram promila, to je u potpunosti pravilan zaključak prvostepenog suda da je saobraćajna nezgoda nastala pre svega kao posledica vožnje optuženog pod dejstvom alkohola, koja predstavlja njen osnovni uzrok, a ne kao posledica ponašanja pešaka – oštećenog koji je, prema navodima odbrane, pretrčavao kolovoz pa ga optuženi nije ni mogao videti pre nego što ga je udario. Iz svega navedenog proizlazi logičan zaključak da je optuženi postupao protivno odredbama člana 164. stav 1. i 2. i člana 30. stav 1. ZOBs-a na putevima, kako to pravilno zaključuje prvostepeni sud.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je optuženog AA oglasio krivim zbog izvršenja krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 2. u vezi sa članom 195. stav 1. KZ RS. Međutim, kako je 1. januara 2006. godine stupio na snagu Krivični zakonik („Sl.glasnik RS“, broj 85/05 od 06.10.2005. godine), to su radnje optuženog opisane u izreci prvostepene presude pravno kvalifikovane po odredbi člana 297. stav 2. u vezi sa članom 289. stav 1. Krivičnog zakonika, a na osnovu odredbe člana 5. stav 2. istog Zakonika, kojom je propisano da će se na učinioca krivičnog dela primeniti zakon koji je najblaži za učinioca, ukoliko je posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon jednom ili više puta. Stoga je Vrhovni sud je našao da prvostepenu presudu treba preinačiti po službenoj dužnosti u pogledu pravne ocene dela, nalazeći da je Krivični zakonik povoljniji za optuženog imajući u vidu visinu propisane kazne – zatvor od dve do dvanaest godina.

Odlučujući o kazni, Vrhovni sud je kao olakšavajuće okolnosti cenio dosadašnju neosuđivanost optuženog, njegove porodične prilike, s obzirom da je oženjen i otac jednog maloletnog deteta, te da očekuje rođenje drugog deteta, a posebno propust oštećenog koji je kritičnom prilikom prelazio kolovoz van pešačkog prelaza, dok je kao otežavajuću okolnost cenio ponašanje optuženog nakon izvršenja krivičnog dela, obzirom da je bez zaustavljanja, nakon udara u oštećenog OO, koji je usled udara i preminuo – nastavio vožnju i napustio mesto saobraćajne nezgode. Dajući pravilan značaj svim utvrđenim okolnostima i uvažavajući žalbu branioca optuženog u delu koji se odnosi na odluku o kazni, Vrhovni sud je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od dve godine i šest meseci, nalazeći da će se ovako odmerenom kaznom postići svrha kažnjavanja propisana odredbom člana 42. Krivičnog zakonika, dok je iz navedenih razloga žalbu Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu odbio kao neosnovanu.

Vrhovni sud je na osnovu člana 297. stav 5. Krivičnog zakonika, optuženom izrekao meru bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije iz člana 86. KZ u trajanju od jedne godine i šest meseci, imajući u vidu težinu učinjenog krivičnog dela, činjenicu da je kritičnom prilikom optuženi upravljao vozilom pod dejstvom alkohola u krvi, te da je i ranije prekršajno kažnjavan iz oblasti saobraćaja, nalazeći da ove okolnosti ukazuju da je opasno da optuženi upravlja motornim vozilom izrečeno vreme.

Sa svega izloženog, a na osnovu odredbe člana 391. ZKP, doneta je odluka kao u izreci.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Snežana Medenica, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

lji